

der har forestaaet de topographiske Arbejder, navnlig i Omegnen af Fredericia, Kolding og Veile, altsaa paa et meget omtvistet Punkt; den anden er Justitsraad Carlsen, som jeg troer, at Thinget erkender for en god Techniker, der har optaget et hydrographisk Kort over Jylland og navnlig derved erholdt Kundskab om de forskjellige Bandskjel, som netop betegne Højderne og som saaledes er i Besiddelse af særdeles Kjendskab til disse. Endelig har jeg tilkaldt Justitsraad Scheffer; denne Mand har ikke noget Kjendskab til Terrainforholdene i Jylland og han har derfor ikke villet udtale nogen Mening om Retningslinien, forinden denne var undersøgt. Men, han har derimod udtalt sig om de almindelige Regler, med Hensyn til Banens Rentabilitet, og han har i saa Henseende Erfaringer fra de 3 Jernbaner, ved hvilke han har arbejdet, nemlig: Stettin-Berliner-Banen, Hamborg-Berliner-Banen og Lübeck-Büchener-Banen. Efterat have confereret med disse Mand, er jeg kommen til det Forslag, der foreligger det ærede Thing. Hvad angaaer Muligheden af Udførelsen, da have de Teknikere, der kjende og have berejst Jylland, nemlig Caroc og Carlsen, vel ikke erklæret det for afgjort, at en saadan Bane ikke kunde findes for kostbar, men de have anset det for rimeligt, at disse Linier vilde kunne lægges, uden at blive for kostbare. Dette er deres bestemte Botum i denne Sag. Dernæst er Spørgsmaalet om Rentabiliteten bragt under Overveielse ved den af mig antydede Linie og derved er først taget Hensyn til Godstransporten, som fra en anden Side er anset som det Hovedsagelige. Jeg maa i saa Henseende erindre, at Dvægttransporten, som der lægges saa megen Vægt paa, kommer begge Linier i lige Grad tilgode, da Viborg og Aalborg findes i begge Linier, og dernæst maa jeg med Hensyn til Godstransporten bemærke, at det ikke er Meningen, saaledes som er debiteret, at lægge Banen langs med Østkysten. Det vil tværtimod sees af Linierne, at, naar man vil søge at give dem en noget vestlig Retning, vil Banen i det Hele blive ført omtrent midt igjennem Jyllands 6 rigeste Herreder, hvorved den vilde faae en større Godstilførsel, end

naar Banen blev lagt, som ellers er omtalt, saaledes at den paa den ene Side vilde have den hele Østkyst, og saaledes de frugtbarste Egne tildeels i en Afstand af 6 Mill, og derimod paa den anden Side have Hødestrækningen. Men, hvad der især bør tages i Betragtning, det er, at, naar man tager den anden Linie over Hødestrækningen, saa faaer man Stationer paa Punkter, hvor der ikke er Veie, hvor disse først skulle stables; hvorimod man, naar man lægger Hovedstationerne, som her ere antydede, ved Bjerne, da har man saavel Chausseerne som de mindre Landeveie i Nærheden. Ligesom Transporten da er lettere formedelst disse Hovedveie, saaledes er det ligesaa vist, at imedens en Mand, naar han skal kjøre til en Station paa en Hødestation, maa kjøre tom hjem, uden at have det Allermindste for sin Hjemreise, saa kan en Mand, naar han kjører til en Station, som ligger ved den By, hvor han i Almindelighed har sine Forretninger, føre sig sin Hjemreise til Nytte.

Disse ere de Grunde, der ere fremsatte fra Regjeringens Side. Hvad staaer derimod paa den anden Side? Den engelske Ingenieur, der vel har berejst Strækningen langs med Østkysten af Slesvig, hvorfor man ogsaa, med Hensyn til Slesvig, foreløbig har rettet sig efter hans Udtalelse, men som ikke har, saavidt jeg veed, berejst Østkysten af Jylland. Denne Mand har, uden at angive mindste Grund, sagt om een Linie som et Axiom: „Det er en upraktisk Bane, en Bane, som ikke nogensinde en Entrepreneur kan indlade sig paa“. Naar man nu bemærker, hvad der burde fordres til en saadan Udtalelses Berettigelse ligeoverfor 3 af Danmarks første Ingenieurer, som udtale det Modsatte, kan jeg, da denne Mand efter Alt, hvad jeg har erfaret, er en agtbar og forstandig Mand, ikke forklare mig en saadan Optræden uden derved, at han har den Instrux, at han skal holde paa de Baner, der ere de mindst bekvemmelige, og derfor skal han udtale sig mod enhver anden Linie.

Naar det dernæst er sagt, at Ministeriet i denne Sag gaaer ud paa at forhale Sagen, idet Ministeriet har den Fordom, at man ikke